

Steven Mahieu herbeleeft zijn crisis, maar herleeft op het podium ★★★★★

Twee jaar na zijn burn-out staat comedian *Steven Mahieu* weer op het podium. Geleerd en gelouterd, maar nog even grappig én vooral ‘*Stabieler*’.

Het decor van zijn show, een verkoopstand met T-shirts en pulls, is meteen ook de recuperatie van de merchandise van zijn vorige show *Stabiël*. Die titel bleek een onheilsvoorspelling. Twee jaar geleden gelastte hij net voor de première de show af. De oranje knipperlichten gingen aan, *Mahieu* stond mentaal met panne. Een zware burn-out luidde het verdict, *Mahieu* ging door de donkerste donkerte, ontmoette zichzelf en is nu terug met een nieuwe show *Stabieler*. Bij de première in het West-Vlaamse Izegem wordt hij warm onthaald door het publiek. Hij is zichtbaar ontroerd: “Ik heb kippenvel! Als je dat weer kunt voelen, dan ben je op de goede weg.”

Voor hij eraan begint, wil *Mahieu* enkele afspraken maken: “Leg die gsm weg, ik geef mezelf een verplichte pauze en voel je vrij om te vertrekken als je het niet leuk vindt – ik zal hetzelfde doen.” Gelden die regels voor deze show, dan is dit in wezen Mahieus gouden raad qua burn-outpreventie.

Alles wat hij zal vertellen is waar, belooft *Mahieu*. Hij legt zijn ziel bloot en schroomt niet om tot in de kleinste details die gapende wond te tonen. Te beginnen met de crash, het moment toen hij buiten stond na het bezoek aan de huisarts: zijn tragikomische ontmoeting met enkele ‘fans’ van de tv-reeks *Chantal* (waarin hij de vriend van Maaïke ‘Chantal’ Cafmeyer vertolkt) terwijl het besef indaalde dat hij misschien nooit meer op een podium zou staan. Wat als je werk je identiteit geworden is? Wie ben je nog als dat wegvalt? Een vader? “Kan je dat een verdienste noemen?”

Gentse voetbalcoach

Zijn crash, het diepe dal en hoe eruit te klauteren zijn het thema van de show, maar tegelijk – dat heb je met al die therapie – graaft hij ook in zijn kindertijd. Van voormalig pingpongkampioen tot komiek, over zijn eigen afwezige vader naar hoe hij, tegen beter weten in, zijn dromen projecteert op zijn eigen zoon. *Mahieu* zet daarbij meer dan overtuigend een Gentse jeugdvoetbalcoach neer. Het valt op hoe *Mahieu* zich – mede door zijn tv-werk – steeds sterker ontwikkelt als acteur.

Maar ook als verteller zoekt hij steeds meer de rek op, en hij gunt zichzelf de ruimte om niet meer om de halve minuut te moeten scoren. Wanneer hij vertelt over het kantelpunt richting psychiatrie, de toenemende depressies bij de jeugd en hoe de maatschappij zijn eigen blinde vlek is ... dan wordt het gitzwart en voel je het publiek naar adem happen.

Een dikke twee uur herbeleeft *Mahieu* zijn crisis, maar herleeft op het podium. Het had gebalder en nog scherper gekund met wat minder 'uitlopers' die van de kern afleiden, maar misschien is die afleiding net de zuurstof die nodig is voor de kanaries in de koolmijn die *Mahieu* en wij allemaal zijn. *Steven Mahieu is back*, en daar kunnen we alleen maar heel gelukkig om zijn.

Liv Laveyne

De Standaard, 03.11.2025